

ΤΑ ΘΡΑΙΟΤΕΡΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

(Του ΣΜΙΘ)

Κάποτε ένας πρίγκηπας, πολύ ματαιόδοξος και περήφανος, πού είχε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του, και όλους τους ανθρώπους τους ήθελε σκλάβους του, γυρίζοντας από ένα κυνήγι, παραπλανήθηκε μέσα στο δάσος και βρέθηκε μπροστά σ' ένα μοναστήρι. Εκεί βρήκε ένα γέρο καλόγερο, πού καθότανε μόνος στο κελλί του κ' ήταν σκυμμένος επάνω σε μιά ανθρώπινη νεκροκεφαλή, την όποια κυττούσε με προσοχή.

Ο πρίγκηπας μόλις τον πλησίασε, του είπε ειρωνικά:

— Τί κάθεται και τό κυττάς τό κεφάλι ; Σου φαίνεται τόσο περίεργο πράγμα ένα κεφάλι του ανθρώπου ;...

Ο έρημίτης έρριξε μιά λοξή και αυστηρή ματιά στον πρίγκηπα και του αποκρίθηκε με βαρειά φωνή:

— Τό κυττάζω για να ιδώ, αν αυτό τό νεκρό κεφάλι ανήκε πρώτα σε κανένα πρίγκηπα ή σε κανένα ζητιάνο... Δυστυχώς όμως, τόσο καιρό πού τό έχω δέν κατώρθωσα να καταλάβω αν είνε του ενός ή του άλλου!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΓΑΪΔΑΡΟΥ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, μέσα σ' ένα σταύλο ήσαν ένα άλογο, ένα μουλάρι κ' ένας γαΐδαρος.

Τό άλογο και τό μουλάρι κουβέντιαζαν ολοένα μεταξύ τους.

— Είμαστε από ευγενικό σόι, κ' εγώ κ' εσύ, έλεγε τό μουλάρι στο άλογο. "Αν και δέν έχουμε τό ίδιο όνομα, συγγενεύουμε όμως πολύ..."

— Ναι, άπαντούσε τό άλογο. Οί πρόγονοί μου ώδήγησαν τους ήρωες στα πεδία των μαχών, στεφανώθηκαν με δάφνες, τραγουδήθηκαν από ποιητάς, δοξάστηκαν από την ιστορία.

— Μάλιστα, έπεθεβαίνω με άναΐδεια τό μουλάρι...

Κ' έπειτα γυρίζοντας προς τον γαΐδαρο πρόσθεσε, πειραχτικά:

— "Ε! σύ, κύρ γαΐδαρε, πού τή βρήκες τή δόξα ;

— "Αφησέ τον τον καυμένο να φάη τ' άχυρά του, είπε με συμπάθεια τό άλογο.

— Και τίς.. ξυλείες!... πρόσθεσε με ειρωνεία τό μουλάρι.

— Οί πρόγονοί μου, άρχισε να λήη τότε ο γαΐδαρος σηκώνοντας απ' τό παχνι τό κεφάλι του, δέν κουβάλησαν άπάνω τους τους καθαλλάρηδες πού σκορπούν τον χαλασμό και τον θάνατο. Είμαι φτωχός κ.α. ταπεινός, τό ξέρω. Άλλά πρέπει να ξέρετε και σεΐς ότι καθαλλά στην ράχι ενός προγόνου μου άθησε ο Χοιστός στα Ίεροσόλυμα, κρατώντας τό κλαδι της ειρήνης...

Τό μουλάρι και τό άλογο σκύψανε τότε κάτω ντροπιασμένα τα κεφάλια τους και δέν έξαναμίλησαν πια για προγόνους και για δόξα...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Γιατί κλαΐς, μικρέ μου Τώλη;

— Ο Μπόμπης, μαμά, μ' έχτύπησε...

— Πώς ;...

— Νά! Έπήγα να του δώσω μιά γροθιά κ' εκείνος τραβή-

χτηκε και χτύπησα τό χέρι μου στον τοΐχο!...

***

Ο μικρός Χάρυ στη μαμά του:

— Τί ώρα γεννήθηκα μαμά;

— Τα μεσάνυχτα...

— "Α!... μαμά μου!... Δέν πιστεύω να σ' έξύπνησα ;...

***

Η δυο μικρούλες αδελφές, η Λίζα και η Καΐτη, περπατούν έξω απ' τό περιβόλι τους.

Καθώς προχωρούν βλέπουν μπροστά τους δυο άγγελάδες. Η μιά είνε άσπρη και η άλλη κατάρυρη.

— Κύτταξε, λέει τότε η Λίζα στην αδελφούλα της. Τις βλέπεις αυτές τίς δυο άγγελάδες;

— Ναι!...

— Λοιπόν, από την άσπρη άγγελάδα βγαίνει τό γάλα πού πίνουμε εμείς και από τη μαύρη δ... καφές, πού πίνει ο μπαμπάς μας!...

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΥΡΜΗΚΕ ΚΑΙ ΤΕΤΤΙΕ

(Νέα Μετάφρασις)

Μύριζε καλοκαράκι και τ' άξένοιαστο τζιτζίκι στ' ανθισμένο επάνω ρείκι, ήταν όλο τραγουδάκι.

Και τον μέρμηγκα γελούσε, πού είχε φτιάσει τη φωλιά του, στου ρεικιού τη ρίζα κάτου κι' όλη μέρα κουβαλούσε.

Φορτωμένος, πότε τ'όνα, πότε τ' άλλο, κάθε στράτα, για να έχη τον χειμώνα τά κελλάρια του γεμάτα.

«"Αφησε τό σύρε κ' έλα, φίλε γείτονα», μιά μέρα του έφώναζε κ' έγέλα τό τζιτζίκι, από πέρα.

«Τή σοδειά σου πειά παράτα, τό σκουλήκι, τό σησάμι και τον σπόρο απ' την ντομάτα κι' ο Θεός θα μάς συνδράμη!...

»"Ελα δώ να δης ραχάτι κι' ο χειμώνας, όταν θάρτη πάντοτε θα θρούμε κάτι να μασήσουμε ως τον Μάρτη!...

— Διασκέδαζε εσύ, τώρα, του άπαντά τό μυρμηγκάκι κι' όταν έρθη εκείνη η ώρα,, θα τά πούμ' ένα χεράκι...

»"Εγώ θαχω στη φωλιά μου δ,τι έπιθυμεί η καρδιά μου και εσύ ξεπαγιασμένο, θα γυρνάς και πεινασμένο!...

Κι' άρχισε τίς βόλτες πάλι τό φιλόπονο μυρμηγκι και τό σόλο του να ψάλλη τό άξένοιαστο τζιτζίκι.

Κ' ήρθε του χειμώνα η ώρα, κάποτε μ' όργη και μόρα κι' απ' τό χιόνι και τό κρύο ...έσφοφήσαν και τά δύο.

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο δρόμος του «αύριο θα γίνη», οδηγεί στο ποτέ!

Άμερικανική

***

Τό να έπαινή κανείς την καλή πράξι του άλλου, είνε σαν να μετέσχε και ο ίδιος σ' αυτήν.

Γαλλική

***

Η θεία Πρόνοια μάς προσφέρει καρύδια, αλλά δέν τά σπάζει κιόλας.

Ρωσική

***

Ο καλύτερος τρόπος για να τιμωρήσης έναν άνθρωπο άχαριστο, είνε να του άποδείξης ό,τι, αν δέν έδειχνε άχαρισσία, θα του έκανες κι' άλλες ευεργεσίες.

Νορβηγική

—Τί κάθεται και τό κυττάς αυτό τό κεφάλι ; ρώτησε ο πρίγκηπας.

(Απ' τον «Έρημίτη» του Σμίθ)